

5 Topowa dawnych śliw

Niegdyś śliwki stanowiły ważny element w każdym gospodarstwie domowym. Dzisiaj również nie wyobrażamy sobie zimy bez kompotów i powideł śliwkowych.

dr Dorota Kruczyńska Instytut Ogrodnictwa w Skierniewicach

Pomimo że śliwa jest gatunkiem trudniejszym w uprawie ze względu na problemy z szarką oraz wymagania co do gleby i stanowiska, jest nadal bardzo cenionym gatunkiem zaliczanym do grupy pestkowych. Poza tym, że jest świetnym surowcem przetwórczym, to także jedzenie śliwek doskonale po-

prawia samopoczucie. Owoce te zwiększają poziom endorfin w organizmie, zatem są świetne na chandrę. Spośród śliw najbardziej ceni się węgierki i renklody. Te pierwsze stanowią najliczniejszą grupę z powodu ich przydatności do przetwarzania. Drugie – wyróżniają się doskonałym smakiem a także możliwością przetwarzania owoców.

1 'WĘGIERKA ZWYKŁA'

Królowa wśród węgierek. Mimo podatności na szarkę i niezbyt imponującej wielkości owoców, jest nadal bardzo pożądana. W uprawie znajduje się od poł. XVII w., dlatego jej drzewa spotyka się w wielu krajach europejskich. Rośnie umiarkowanie silnie. Wielką zaletą jest późny okres kwitnienia, co sprawia, że kwiaty mniej cierpią od przymrozków. Plonuje obficie i corocznie. Owoce są owalne, drobne (do 30 g), ciemno-granatowe z brązowym odcieniem, pokryte białym nalotem. Średniej wielkości pestka łatwo oddzieli się od miąższu, który w pełnej dojrzałości owoców ma piękną złotożółtą barwę. Owoce dojrzewają w drugiej poł. IX. Nie mają skłonności do osypywania, a pozostawione dłużej na drzewie są bardziej słodkie. Są doskonałe do przygotowywania powideł oraz kompotów. Można też je suszyć lub robić z nich nalewki.

2 'WĘGIERKA WŁOSKA'

W Polsce także znana jako 'Kweczka'. Drzewo rośnie dosyć silnie, zwłaszcza do czasu wejścia w okres owocowania, plonuje umiarkowanie obficie. Drzewa dobrze znoszą zimy, ale niestety są podatne na szarkę. W porównaniu z 'Węgierką Zwykłą' rodzi większe owoce (40–45 g). Ma gładką, granatową skórkę z niebieskim nalotem. Miąższ ma barwę zielonożółtą z wyraźnie widocznymi czerwonymi żyłkami przy pestce, jest bardzo soczysty i słodki. Pestka łatwo oddziela się od miąższu. Śliwki tej odmiany należy zbierać kilka dni przed 'Węgierką Zwykłą', jednak pozostawione dłużej na drzewie są smaczniejsze. Ze względu na doskonały smak nadają się do bezpośredniego spożycia, ale są także dobrym surowcem na przetwory, m.in. susz, powidła czy do ciast.

3 'RENKŁODA ULENA'

Drzewa rosną silnie, tworząc duże korony. Wcześnie wchodzi w okres owocowania i plonuje bardzo obficie. Drzewa są wytrzymałe na mróz, a kwiaty mało wrażliwe na przymrozki. Owoce są kuliste, o masie 45–50 g, żółte, w pełni dojrzałe mogą być pomarańczowożółte z białym nalotem. Cechą charakterystyczną są drobne cętki z zieloną lub czerwoną obwódką, rozsiane na całej powierzchni owocu. Miąższ ma piękną złotożółtą barwę, jest miękki i bardzo soczysty. Oddzielenie od pestki zależy od warunków uprawy – im bardziej komfortowe, tym łatwiej miąższ daje się oddzielić. Owoce zaczynają dojrzewać w poł. VIII. Są chętnie zjadane przez ludzi, ale ich amatorami są też osy. Z dojrzałych owoców można robić kompoty i dżemy, które mają piękny złocisty kolor.

4 'RENKŁODA ALTHANA'

Ceniona z uwagi na doskonały smak i wygląd owoców. Należy do odmian o umiarkowanym wzroście. Wcześnie wchodzi w okres owocowania, plonuje corocznie, umiarkowanie obficie. Rosnąc w dobrych warunkach, daje znacznie wyższe plony. Jest mało wytrzymała na mróz, ale za to niezbyt podatna na choroby. Rodzi owoce średniej wielkości (40 g), kuliste. Skórka jest najczęściej żółtoróżowa, w pełnej dojrzałości znaczna część pokryta jest intensywnym czerwonym lub fioletowym rumieńcem. Na całej powierzchni widoczny jest silny nalot oraz liczne szare cętki z czerwoną obwódką. Miąższ jest złociste żółty lub pomarańczowy, luźny, o korzennym posmaku, dobrze oddziela się od pestki. Owoce dojrzewają od poł. VIII. Trzeba je zbierać kilka dni przed dojrzewaniem, ponieważ łatwo ulegają uszkodzeniom. Jest cenną odmianą deserową, ale także przydatną na kompoty.

5 'ANNA SPÄTH'

Rośnie silnie, po wejściu w okres owocowania wzrost się osłabia. Jest wytrzymała na mróz oraz mało podatna na choroby. Owoce są średniej wielkości (40 g), w pełnej dojrzałości brunatnofioletowe, pokryte fioletowym nalotem. Miąższ jest zielonożółty, raczej zwarty, soczysty w lata z dużą ilością słońca bardzo smaczny. Śliwki dojrzewają od k. IX prawie do k. X. Okres zbioru uzależniony jest od warunków pogodowych w sezonie wegetacyjnym. Owoce mogą pozostać dłużej na drzewie, gdyż nie mają skłonności do osypywania się. To przede wszystkim odmiana deserowa, ale nadaje się też na przetwory.

